

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szőke Tibor ügyvéd által képviselt felperesnek, Huszár Ügyvédi Iroda, dr. Huszár Zita ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. május 26. napján meghozott 10.P.633.911/2004/20. számú ítélete ellen az alperes részéről 21., 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 165.000.- (egyszázhatvanötezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget, míg az állam javára külön felhívásra fizessen meg 330.000.- (háromszázharmincezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében kölcsön visszafizetése jogcímén 5.500.000.- Ft és 2003. október 9. napjától számított a mindenkorli jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját, a kölcsönszerződés létrejöttét és így a fizetési kötelezettségének fennállását.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 5.500.000.-Ft tőkét és annak 2003. október 9-étől 2004. december 31-ig a mindenkor évi költségvetési törvény szerinti kamatát, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 655.000.-Ft perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a 2001. január 19. napján kelt, a tartozásáról szóló elismervényt nem ő írta alá, azaz a csatolt okiratokban foglaltakkal szemben a felperestől kölcsönt nem kapott. A Pp. 197. § (1) és (2) bekezdésének, valamint a Pp. 206. § (1) bekezdésének a felhívásával, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével, a peres felek közötti kölcsönszerződés alapján, a felperes teljesítésének tényét és így az alperes fizetési kötelezettségének fennállását megállapította. Ezért az elsőfokú bíróság alperest a kölcsön visszafizetésére kötelezte a kereset szerint. A mérlegelése körében utalt arra, hogy az alperes szavahihetőségét, az aláírásának tagadásával szemben, a szakértői vélemény megdöntötte. Kiemelte, hogy a kölcsön mikénti felhasználásának és abból esetleg az élettárs részesülésének jelentősége nem volt. Az alperes által csatolt leveleket és az alperes munkaviszonyának megszűnésével, valamint balesetével kapcsolatos iratokat, és alperesi előadást értékelve, azokat nem látta alkalmasnak a felperesi tényelőadás és a követelését alátámasztó okiratok cáfolatára.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, másodlagosan a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését kérte annak megállapításával, hogy a kölcsönösszeg átadására a megállapított időpontban nem kerülhetett sor, vagy csak olyan módon, hogy azt nem az alperes, hanem más személy vette át. Hivatkozása szerint a bizonylat aláírása eltérő időpontban történt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perbeli ellentmondásokat nem tisztázta. Kiemelte, hogy a kamatfizetés kezdőidőpontja sem állapítható meg kétséget kizáró módon. Annak ténybeli megállapítását kérte, hogy a kölcsönt akkori élettársa, a felperes fia vett át, ezért a kölcsön visszafizetése nem őt terheli.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak megalapozottságára hivatkozással.

A fellebbezés nem alapos.

A fellebbezés a Pp. 221. § (1) bekezdésének sérelmére utalt, azonban konkrétan nem jelölte meg az alperes, hogy az indokolási kötelezettség sérelmét, a logikátlan mérlegelést miben látja. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a bizonyítékokat mérlegelve állapította meg a tényállást és azokból vont le jogi következtetést. Az ítéletének indokolása a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelel. Az a körülmény, hogy a bizonyítékokat - az alperes álláspontja szerint - nem megfelelően mérlegelte az elsőfokú bíróság, még önmagában sem jelenti az indokolási kötelezettség sérelmét. A bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezés

az első fokú ítélet érdemi felülbírálatában vizsgálható. Az elsőfokú bíróság -iratai szerint - lényeges eljárási szabályt nem sértett. A tárgyalás berekesztése előtt a feleknek bizonyítási indítványa nem volt. Az alperes fellebbezésében sem terjesztett elő további bizonyítási indítványt. Mindezek alapján a Pp. 252. § (1)-(3) bekezdés alkalmazásának törvényi feltételei nem állnak fenn, de az ítélet megváltoztatására sem volt indok az alábbiak szerint.

A bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezési érvelés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű, gondos, logikus mérlegelésével állapította meg, abból helytálló jogi következtetést vont le, ezért helyálló indokai alapján megalapozott az érdemi döntése is.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy az alperes által aláírt okiratokkal szemben, a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint az alperest terhelte.

Az igazságügyi írásszakértői vélemény az alperes védekezését aggálymentesen cáfolta. Az alperes által csatolt munkabaleseti jegyzőkönyv alapján eleve nem zárható ki, hogy az alperes a munkahelyén volt a felmentési idejében, továbbá, hogy a balesetét követően is járt a munkahelyén egyéb célból. Mindezekkel kapcsolatos alperesi védekezés súlytalan, a rendelkezésre álló bizonyítékok az alperes szavahihetőségét megkérdőjelezték.

Az alperes által hivatkozott gipszelt lába önmagában nem akadály a közlekedésének, így kizárólag ebből a tényből sem vonható arra következtetés, hogy az alperes nem volt képes akár közterületen is a kölcsönösszeg átvételére. Az alperes által hivatkozott életszerűség nem jogi kategória. Az alperes egyéb, az ítélettel szemben meggyőző jogi érvet pedig nem hozott fel. A fentiekből következik, hogy a bizonyítékok értékelésének felülmérlegelésére és így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő, az alperesre kedvező tényállás megállapítására kellő alap nem volt.

A fent kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint a Pp. 254. § (3) bekezdésére figyelemmel, helyes indokai alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárási perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, melyben a felperest képviselő ügyvéd díját számolta el a Pp. 75. § (2) bekezdés és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pont, (5) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján bruttó összegben. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetékről az 1990. évi XCIII. tv. 64. §-a alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdés értelmében határozott.

Budapest, 2007. december 4.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke
. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírószági ügyintéző